

“La sociovergència és l'última opció que té el PSC per salvar-se”

Felip Puig i Godés (Barcelona, 1958), portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i vicesecretari general de Relacions Institucionals de CDC, és considerat un dels representants dels sectors sobiranistes de la formació. Puig analitza el paper i les opcions de la federació catalanista, en el cicle polític que inicia Catalunya, que haurà de posar en marxa el nou Estatut.

Ja hi ha nou Estatut. I ara què?

—La voracitat de l'actualitat ens ha tret la perspectiva per valorar la transcendència del moment històric que viu Catalunya. Però cal veure que som en un escenari formidable per a un projecte nacional i de recuperació del paper de Catalunya al món.

No som al final d'un procés, sinó a l'inici. Ara toca desplegar aquest Estatut. Vivim un cicle absolutament nou, que comportarà noves tensions entre Catalunya i Espanya, i que haurem de saber gestionar amb cert tacte polític que crec que ha faltat en aquests darrers temps. La perspectiva és formidable per al país i per als nacionalistes. Hem de ser capaços d'actualitzar i desplegar un instrument d'autogovern com és aquest nou Estatut. Vénen èpoques d'intens debat polític, on farà falta que el nacionalisme català orienti molt clarament aquest debat nacional, sense oblidar la transformació de la realitat i la gestió del dia a dia.

—En aquesta nova etapa sembla que el catalanisme polític, més enllà de l'articulat en partits, hi arriba desgastat i desorientat.

—Sí, és evident que encarrilem

aquesta etapa amb una sensació de confusió en el catalanisme. La confrontació política que hi ha hagut, les opcions estratègiques que ha endegat fa escassament tres anys algun partit polític —en aquest cas, Esquerra Republicana— han aixecat una agitació que ha trencat lligams i complicitats.

Malgrat tot, i dins la dificultat de l'escenari polític d'un procés electoral que afrontem, hem de treballar per recompondre la cohesió i complicitat en els diversos àmbits del catalanisme. Més enllà, això sí, que assumim amb naturalitat que partits polítics que poden beure d'un mateix projecte nacional poden tenir projectes polítics diferents. Un projecte nacional té diferents interpretacions polítiques. Això ho hem d'assumir com a normal i en un escenari de normalitat.

En aquests moments crec que podem estar prou satisfets de tenir un país prou consolidat per poder assumir amb una certa normalitat aquesta diversitat política dins de la mateixa percepció nacional. Potser la convulsió pel debat de l'Estatut o el trencament del tripartit no ens deixa veure amb prou claredat això. Però penso que després de les eleccions, si CiU tenim prou força per

reorientar el dia a dia del país, ens permetrà treballar per recompondre la situació en el catalanisme desorientat per la convulsió dels darrers anys.

Penso que això ha passat a partir que un partit nacionalista comet un pecat capital: situar les màximes institucions del país en mans d'un partit espanyol. Si aquest error es reconeix i no es repeteix més, hi tindrem molt de guany perquè l'experiència ha estat prou calamitosa.

—Això passaria per un acord entre CiU i ERC?

—Jo no el descarto. El veig molt difícil, perquè la confrontació que hi ha hagut, no sols per aspectes tàctics sinó també per posicionaments al volta del nou marc d'autogovern, l'Estatut ha comportat unes visions polítiques molt oposades. Tot i així, veig que Esquerra Republicana està rectificant, aposta per desplegar l'Estatut amb la màxima ambició. Per tant, vol dir que accepta la decisió majoritària del país. Hem de dir molt clar que CiU ha sabut interpretar molt millor que ERC el sentiment del país. Hem assumit amb responsabilitat algunes renúncies, però mateix temps hem sabut valorar espiguanys per continuar fent aquest projecte de país.

A mitjà termini, més enllà de pactes postelectorals o de govern, estic convençut que hi ha àmbits en els quals el catalanisme polític pot tenir major èxit —temes de comunitats acadèmiques, projectes transcendents d'infraestructures, culturals, mediàtics...— i, en mesura que superem aquesta etapa convulsa, permetran complicitats noves que el país necessitarà. Em sembla que tot estarà en la mà del necessari tacte polític que Esquerra haurà de cercar per primera vegada en la seva història. Sincerament, les experiències de govern que ha tingut ERC en la seva història no han estat gaire reeixides. Sortosament aquesta vegada el país l'estat prou fort per resistir la seva tendència a una certa autodestrucció. I en altres ocasions el país va continuar aquesta tendència al fracàs. Espero que Esquerra Republicana —no vull cometre la petulància de recomanar-los maduresa política— actuï amb més tacte polític.

—A més dels ponts trencats entre les formacions nacionalistes catalanes...

JORDI PUIG

nes, també es parla d'un possible pacte CiU-PSC, això de la "sociovergència", la "psoevergència", etc.

—La "sociovergència" és un estendard del pensament únic socialista, impulsada pels entorns intel·lectuals del partit socialista, per les seves plataformes mediàtiques. Segur que és un concepte treballat en els equips d'estratègia dels senyors Zaragoza i Iceta. No diré que és una fantasia, però sí que és un desig absolutament desesperat per evitar la caiguda lliure que el partit socialista preveu que tindrà.

Per tant, la "sociovergència" no existeix i només es pot veure com última solució si l'opinió majoritària del país no permet configurar altres opcions de govern. La prioritat de CiU és governar en solitari. La del partit socialista és, observo, repetir el tripartit. El senyor Montilla ja s'ha proclamat candidat del tripartit. La "sociovergència" és l'última opció que té el PSC per sal-

var-se. És l'última bala que té a la recambra. Però intentarem que no es pugui aplicar.

—Així, la candidatura del senyor Montilla a la presidència de la Generalitat és un gest desesperat?

—És un canvi davant del fracàs. Significa posar al capdavant del partit socialista —per primera vegada en molts anys— qui mana de veritat en el partit. Però també és veritat que Montilla representa una nova generació de lideratges en el partit socialista, que incorporen i transmeten ells mateixos una major disciplina i subordinació al PSOE.

—És un inconvenient que el candidat per presidir la Generalitat sigui nascut fora de Catalunya?

—Aquest és un país que ha d'estar molt orgullós del model d'integració que ha desenvolupat des de fa molts anys. I Montilla n'és un exemple clar. La Constitució de França, o la dels EUA, no li permetria ser candidat a

president. Per tant, que es pugui presentar és un element molt positiu i d'orgull col·lectiu. En aquest sentit, l'advertiment és per al partit socialista, ja que, més que el factor d'orgull, n'està fent un factor de batalla política molt esbiaixada. Si van ser ells mateixos els que van utilitzar totes aquestes expressions sobre la idoneïtat de Montilla com a president de la Generalitat! CiU està orgullosa de tenir el país que tenim.

—Esquerra proposa un tàndem, amb Carod-Rovira com a cap de llista i Puigercós en segon lloc.

—Tinc la sensació que, per a les dinàmiques internes d'Esquerra, en realitat la correlació de forces és a la inversa entre l'1 i el 2. ERC també està sent víctima d'aquesta sensació de derrota del tripartit i no ha estat prou coratjosa, com sí que ho ha fet el Partit Socialista, d'oferir ja un recanvi. D'alguna manera intenten fer una transició més

suau de nous lideratges, que en la propera legislatura s'acabaran imposant.

També és una preparació per a la reedició del tripartit. La presència de Puigcerçós, l'aparellador de l'arquitecte Montilla del tripartit, fa identificar molt clarament que, darrere aquesta cortina de fum de la "recuperada" equidistància, ERC sap que la seva primera i pràcticament única opció és tornar a fer el tripartit. A mitjà termini, Esquerra haurà de recuperar la prioritat per la C de Catalunya i no tant la E d'Esquerra... I la d'Espanya, també.

—I dins de la federació, com van les relacions entre CiU?

—La relació entre els partits de la federació té una salut de ferro envejable. Per comparació amb els altres, segur. Però, a més, ja fa prop de trenta anys que mantenim una relació, diguem-ne, de "tensió creativa". També hem d'entendre que després d'un relleu en el lideratge carismàtic i molt personalitzat de Jordi Pujol, els equilibris interns, amb la projecció de Duran en la política espanyola, i d'Artur Mas, com a lí-

der a Catalunya, fa que de tant en tant es provoquin reajustaments, però que no fan res més que perfeccionar la solidesa de la federació... Tot això malgrat els llibres que s'escriuen, que no passen d'algunes anècdotes i que cada vegada més Convergència interpreta i assimila millor.

—En la configuració de les llistes de CiU s'ha publicat que Núria de Gispert podria ser la número 2...

—El pacte de la federació atorga el número 2 de les llistes de la federació a Unió. El nom de Núria de Gispert, si voleu la meua opinió personal, és un nom excel·lent per acompanyar, com a número 2, la llista de CiU.

—Després del pacte Zapatero-Mas es va parlar de pactes paral·lels, sobre el calendari electoral català, de la retirada de Maragall. Vostès els han negat, però els esdeveniments, tal com han anat, han quadrat amb els rumors.

—Aquest és un cas singular. Normalment, sempre s'escriu primer el guió i després es fa la pel·lícula. Però, de vegades, primer surt una bona pel·lícula i després s'escriu el guió. Ara bé, no podem oblidar una cosa, els principals responsables del fracàs del tripartit, de la caiguda de Maragall, de l'expulsió d'ERC de l'Olimp de Madrid i també del de Catalunya, de la convocatòria d'eleccions anticipades, són precisament els que van dissenyar el tripartit, Montilla i Puigcerçós, i els que l'han executat, Maragall i ERC. No es pot atribuir tant de poder i tanta força des de l'oposició a CiU, que al cap i a la fi el que ha fet és anar més enllà del que haurien fet qualsevol d'aquest dos partits si haguessin estat a l'oposició, amb CiU impulsant l'Estatut des del Govern.

Aquí s'ha volgut veure un guió, quan això era una crònica d'una mort anunciada, per amagar els propis fracassos. Em sap greu haver de tornar a parlar d'ERC, però el que ha passat és que un partit polític catalanista, que s'ha trobat amb un poder important al Govern de la Generalitat, sent soci prioritari del Govern espanyol, en dos anys i mig han vist dilapidat tot el seu capital.

Vull reafirmar que no ha estat CiU qui ha impulsat aquest gir de 180 graus, nosaltres hem aportat sensatesa institucional i sentit de país per afavorir l'aprovació del nou Estatut. Però és evi-

dent que ara intentarem recuperar la bona marxa del país.

En aquest escenari és el mateix Zapatero i el PSOE qui, rellegant els clàssic —Felipe González—, s'han adonat que si volien guanyar la centralitat en la política espanyola, no podien deixar de mirar els nacionalismes amb vocació de govern, que s'identifiquen clarament en el PNB, al País Basc, amb CiU, a Catalunya, i ara incipientment amb el BNG, a Galícia.

—En aquesta nova etapa, CiU participarà en un Govern espanyol amb ministres?

—Podria passar. És una de les possibles noves maneres que el catalanisme polític s'ha de plantejar per ser més útil en la seva acció. Fins ara, dura aquests trenta anys, el catalanisme polític ha provat la seva col·laboració sempre amb la prevenció que una efectiva participació en les estructures de Govern, d'un estat que democràticament encara estava estructurant-se, era positiva per Catalunya. Amb el nou Estatut sobre la taula, amb el marc eropeu nou, etc., el catalanisme pots no s'ha de tancar a aquesta opció. No és cap predeterminació, però crec que CiU ho haurà d'explorar, sempre que primer governem a Catalunya.

—Atesa la relació de Rodríguez Zapatero amb els que han estat els seus socis de govern preferents, ERC i IU, vostès es refien del seu tarannà?

—Zapatero ha estat l'únic interlocutor que CiU ha trobat a Espanya per pactar un nou Estatut i per tirar endavant un nou escenari d'autogovern. Des d'aquesta perspectiva, Zapatero ha complert tots els seus compromisos. N'hi ha fallat un de molt important: acceptar que aprovés el Parlament de Catalunya. Però des del punt de vista de diàleg i la negociació, Zapatero és el polític que s'ha atrevit a afrontar amb més voluntat de pacte els reptes pendents a l'estat espanyol. Esperem que això no sigui forçat per la circumstància de no tenir majoria absoluta. Sense el desig de fer-ho més bo del que és, Zapatero és un president de Govern espanyol que ha tingut el coratge d'intentar donar una solució pactada a la demanda de m' autogovern de Catalunya.

Enric Rimba